പെൺയാത്രക്കുറിപ്പുകളിലെ വിടവുകൾ

ഡോ. ജിസാ ജോസ്
അധ്യാപിക, ബ്രണ്ണൻ കോളേജ്, തലശ്ശേരി

സംഗ്രഹം
സാഹിത്യചരിത്രത്തിലും ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളിലും ഇടം നഷ്ടപ്പെട്ട പെൺ യാത്രാക്കുറിപ്പുകളെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം. കണ്ടുപിടിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു ഭൂഖണ്ഡംപോലെ സ്ത്രീകളുടെ യാത്രാനുഭവങ്ങൾ ചരിത്രത്തിൽ അജ്ഞാതമായിത്തുടർന്നു. സ്ത്രീയാത്രാക്കുറിപ്പുകൾ തമസ്കരിക്കപ്പെടുകയും ഒഴിവാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത ഒരു കാലഘട്ടം സാഹിത്യത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. സ്മാർത്തവിചാരത്തിനുശേഷം ഭ്രഷ്ടയായി കുറിയേടത്തു ഇല്ലം വിട്ടിറങ്ങിയ താത്രിയുടെ യാത്രാനുഭവങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ കേരളത്തിന്റെ ഒരു സ്ത്രീപക്ഷ സമുദായചരിത്രം തന്നെയാകുമായിരുന്നു അത്. നവോത്ഥാനസമരങ്ങളിലെ സ്ത്രീയനുഭങ്ങൾ പുറത്തേക്കുള്ള പെൺയാത്രക്കൂടിയാണ്.
താക്കോൽവാക്കുകൾ: സഞ്ചാരിണി–ജ്ഞാനാർജ്ജനം–സംസ്കാരവിശകലനം–കുത്തകാധികം–ഗാർഹികവൃത്തം–സാഹിത്യവിചാരണകൾ–ലൈംഗികശുദ്ധി–ഉരുവപ്പെടുക.

"ഇരിക്കേ മരിച്ച ഞാൻ.
എനിക്കില്ലിനി
മധു; മധുമക്ഷികകളും" (സാഫോ: 2011 പു:52)

മരണവും പ്രണയവുംചേർന്ന് ഉന്മത്തമാക്കിയ പെൺകവിതകളുടെ സമാഹാരമായിരുന്ന യവനസാഹിത്യത്തിലെ സ്ത്രീ സാന്നിദ്ധ്യമായ സാഫോയുടെ ഭാവഗീതങ്ങൾ (612-555 BC) ലെസ്ബോസ് ദ്വീപിലെ ഏകാധിപതിയായിരുന്ന പിറ്റാക്കസിനെ എതിർത്തതിന്റെ പേരിൽ നാടുകടത്തപ്പെട്ട

സുന്ദരിയായിരുന്നു അവർ. ഒരു പക്ഷേ കാവ്യചരിത്രത്തിലെ ആദ്യസഞ്ചാരിണി. സഞ്ചരിച്ചത് സ്വേച്ഛയോടെയല്ല, ആനന്ദത്തോടെയുമല്ല. ശിക്ഷയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു ആ സഞ്ചാരങ്ങൾ. സ്വസ്ഥതയില്ലാത്ത അലഞ്ഞു നടത്തത്തിനിടയിൽ ഭർത്താവും മകളും എന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഏകാകിനിയായ സാഫോ പിന്നെയും യാത്രതുടർന്നു. തന്റെ കാമുകനെ കണ്ടെത്തുന്നതു വരെ. സഫലമാവാത്ത അനുരാഗത്തിനൊടുവിൽ സ്വയം ഇല്ലാതാവുന്നതു വരെ. അനിവാര്യമായ വിധിയുടെ ഇരയായി നിരന്തരം അലഞ്ഞുനടന്ന സാഫോ എഴുതിയ വരികൾ സ്ത്രീകളുടെ യാത്രയെക്കുറിച്ചുള്ള സൂചകവുമാവുന്നത് വിചിത്രമായിത്തോന്നാം. ഇരിക്കേ മരിച്ചു പോകുന്നവരാണവർ. സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴോ നടക്കുമ്പോഴോ ഒന്നുമല്ല, ഇരിക്കേ മരിച്ചു പോവുന്നു. പരിമിതവൃത്തങ്ങൾക്കുള്ളിലെ കാഴ്ചകളല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കാണാതെ, അറിയാതെ.

സ്ത്രീകളുടെ യാത്രകൾ വിരളമായതുകൊണ്ടാവാം സ്ത്രീ യാത്രാവിവരണങ്ങളും എണ്ണത്തിൽ കുറവാകുന്നത്. കൃത്യമായി ആസൂത്രണം ചെയ്തോ ചെയ്യാതെയോ സമയബന്ധിതമായോ അല്ലാതെയോ പുരുഷന്മാർ നടത്തുന്ന ദീർഘയാത്രകളുടെ (അവയിൽ ചിലതെങ്കിലും സാഹസികയാത്രകൾ കൂടിയാണ്, തിരിച്ചുവരുമെന്ന പോലുമുറപ്പില്ലാത്ത വിധം അനിശ്ചിതവുമാണ്) വിവരണങ്ങൾ എല്ലാ വിശദാംശങ്ങളോടും കൂടി അവരെഴുതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി എണ്ണമറ്റ ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ട് മലയാളത്തിൽ. സഞ്ചാരസാഹിത്യത്തെ പ്രധാനപ്പെട്ടതും ജനപ്രിയവുമായസാഹിത്യശാഖയാക്കുന്നതിൽ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഹിച്ചിട്ടുള്ള പങ്ക് ചെറുതല്ലതാനും. പുരുഷന്മാരുടെ സഞ്ചാര വിവരണങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ സ്ത്രീയാത്രകൾ പൊതുവേ ഹ്രസ്വമായ യാത്രക്കുറിപ്പുകളാണെന്നു തോന്നാം. തീർത്തും വൈയക്തികമായ അനുഭവങ്ങളാവിഷ്കരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി മാത്രം യാത്രയെന്ന മാധ്യമം തെരഞ്ഞെടുത്തതാണെന്നും തോന്നാം. ആ ആത്മാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് യാത്രയുടെ പശ്ചാത്തലം ഒരനിവാര്യതയൊന്നുമല്ലെന്നു കൂടി തോന്നിപ്പോവാം. രാഷ്ട്രീയമായ ഉള്ളൊഴുക്കുകളുള്ള, കാലത്തെയും ചരിത്രത്തെയും ഭൂമിശാസ്ത്രത്തെയും സമഗ്രമായുൾക്കൊള്ളുന്ന സംസ്കാരവിശകലനം കൂടിയാവുന്ന ആൺ യാത്രാവിവരണങ്ങൾക്കു മറുവശത്താണ് ആത്മനിഷ്ഠാനുഭവങ്ങളിൽ കുരുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന, അതിവൈകാരികതയുടെ നിറച്ചാർത്തുകളധികമായി വാരിപ്പൂശിയ ചെറിയദൂരങ്ങൾ മാത്രം പോവുന്ന സഞ്ചാരിണികളുടെ യാത്രക്കുറിപ്പുകൾ. അവൾ പോകുന്ന യാത്രകളൊന്നും

അവളുടേതല്ല, സ്വന്തം ഇഷ്ടത്തിനവൾ തെരഞ്ഞെടുത്തതുമാവില്ല.

പെൺസഞ്ചാര കഥകൾ - ചരിത്രം.

സ്ത്രീയുടെ യാത്രകൾക്കുമേൽ എപ്പോഴും അദൃശ്യനിയന്ത്രണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ മിക്കവാറും യാത്രപോയ പുരുഷനെ കാത്തിരിക്കുന്നവളായിരുന്നു. അയാൾ തിരിച്ചെത്തുംവരെ അവൾക്ക് ഒരേയിടത്തു തന്നെ താമസിക്കേണ്ടതുമുണ്ടായിരുന്നു. പുതിയ കാഴ്ചകൾക്കും കീഴടക്കലുകൾക്കും ആത്മീയാനന്ദങ്ങൾക്കും നിത്യവൃത്തികൾക്കും വേട്ടയ്ക്കുമൊക്കെയായി പുരുഷൻ നിരന്തരം സഞ്ചരിച്ചു. സഞ്ചരിക്കുന്നവന്റെ ആനന്ദങ്ങൾ അവനെ കൂടുതൽ ജ്ഞാനിയാക്കി, ഉൾക്കാഴ്ചകളുള്ളവനാക്കി. ഇതൊന്നുമില്ലാതെ ഒരേയിടത്തു തന്നെ കാത്തിരുന്ന സ്ത്രീയുടെ മേൽ അധികാരം സ്ഥാപിക്കാൻ ഇതേ ജ്ഞാനം അവനെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രാചീനകാലത്ത് പുരുഷന്മാർ വേട്ടയ്ക്കായി പുറത്തു പോകുമ്പോൾ സ്ത്രീകൾ വിഭവശേഖരണത്തിനായി കാട്ടിലും മേട്ടിലും അലഞ്ഞു നടന്നിരുന്നു. അത്തരം സഞ്ചാരങ്ങളിലൂടെ അവർ തങ്ങളുടെ കാഴ്ചകളെ വിപുലമാക്കുകയും പുരുഷൻ വേട്ടയാടി കൊണ്ടുവരുന്നതിലധികം പെറുക്കി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

കാർഷികസംസ്കാരത്തിന്റെ വ്യാപനകാലത്ത് വംശശുദ്ധി, കുലമഹിമ തുടങ്ങിയ ആശയങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയും അവ സ്ത്രീയുടെ ലൈംഗികശുദ്ധി അഥവാ പാതിവ്രത്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നു സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതോടെ സ്ത്രീകളുടെ യാത്രകൾ ഗാർഹികവൃത്തങ്ങൾക്കുള്ളിലേക്കു ചുരുങ്ങുന്നു. അവളുടെ പരിമിതമായ യാത്രകളാവട്ടെ, പുരുഷനെ അനുസരണയോടെ പിന്തുടരൽ എന്നതു മാത്രമായിത്തീർന്നു. അനുഗമിക്കുന്നവൾ, അനുസരിക്കുന്നവൾ എന്നൊക്കെയുള്ള വിശേഷണങ്ങൾ അവളുടെ വിധേയത്വത്തിന്റെ ചിഹ്നങ്ങളാവുകയും എതിർദ്വന്ദ്വമായി സ്വേച്ഛാചാരിണി എന്ന പദം അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സ്ത്രീയുടെ അദ്ധ്വാനവും ലൈംഗികതയുമെന്ന പോലെ സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യവും പുരുഷന്റെ ഉടമസ്ഥതയ്ക്കു കീഴിലായി. അവളുടെ എല്ലാത്തരം യാത്രകളിൽ നിന്നും സ്വേച്ഛ എന്ന പദം ആണധികാരവ്യവസ്ഥിതി മായ്ച്ചു കളഞ്ഞു.

സ്ത്രീകൾ ജ്ഞാനാർജ്ജനത്തിനോ, ആനന്ദത്തിനോ നൂതനമായ അനുഭവങ്ങൾക്കോ വേണ്ടി സ്വന്തമിഷ്ടത്തിനു യാത്ര ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് അവരുടെ യാത്രക്കുറിപ്പുകൾക്കു സാഹിത്യചരിത്രത്തിലോ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളിലോ ഇടം കുറവാണ്. കെട്ടിലമ്മ ചാടിയാൽ കൊട്ടിയമ്പലം വരെ, ഓന്തോടിയാൽ വേലിക്കലോളം, വേലിചാടിയ പശുവിന് കോലുകൊണ്ടു

മരണം തുടങ്ങി എണ്ണമറ്റ പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ സ്ത്രീയാത്രകളുടെ ചരിത്രപരമായ അദൃശ്യത കേവലം യാദൃച്ഛികതയല്ലെന്നും ആസൂത്രിതമായിരുന്നുവെന്നും കൃത്യമായി രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ എങ്ങനെയാണ് പുതിയ സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടത്, ആ കാഴ്ചകളും അനുഭവങ്ങളും അവരെയെങ്ങനെയെല്ലാം നവീകരിച്ചു തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചറിയാൻ വളരെക്കാലം സാധ്യതകളൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. കണ്ടു പിടിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു ഭൂഖണ്ഡം പോലെ സ്ത്രീകളുടെ യാത്രാനുഭവങ്ങൾ ചരിത്രത്തിൽ അജ്ഞാതമായിത്തുടർന്നു.

സ്ത്രീകൾ അനുയാത്രികരായി പലപ്പോഴും ലോകസഞ്ചാരം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ അപരിചിത ഭൂപ്രദേശങ്ങൾ അവരെങ്ങനെയാണു കണ്ടതെന്നും അനുഭവിച്ചതെന്നുമൊക്കെ എഴുതി വെച്ചിട്ടുമുണ്ടാവാം. കോളണി രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് നിയമിക്കപ്പെട്ട ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ സഹചാരികളായിവന്ന സ്ത്രീകളുടെ അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രമുഖമാണ്. പക്ഷേ അവ ഗൗരവമുള്ള രചനകളായി അക്കാലത്ത് പരിഗണിക്കപ്പെടുകയോ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുകയോ ഉണ്ടായില്ല. “തലയ്ക്ക് സ്ഥിരതയില്ലാത്ത തൈക്കിളവികളായ സ്ത്രീകളാണ് യാത്രയും യാത്രാവിവരണവും നടത്തുന്നതെന്നായിരുന്നു യൂറോപ്യൻ ഭാഷ്യം. യാത്രക്കാരികളുടെ പരിഹാസദ്യോതകമായ ചിത്രങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ച് സ്ത്രീകളുടെ സഞ്ചാരസാഹിത്യം പൈങ്കിളിയെഴുത്താണ് എന്നു വരുത്താൻ യത്നിക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്നു അവർ. ... പുരുഷനെക്കാൾ ഭാഷ വഴങ്ങുന്നത് സ്ത്രീകൾക്കാണെന്നിരിക്കെ, അനുഭവങ്ങളും ആഹ്ലാദങ്ങളും തേടിയുള്ള സ്ത്രീയാത്രകളെ, എഴുത്തിനെ, നിസ്സാരവൽക്കരിക്കാൻ എല്ലാ നാട്ടിലും എല്ലാക്കാലത്തും വിപണിയുടെ സമൂഹം ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു” (ഗീതാഞ്ജലികൃഷ്ണൻ 2017: 39).

വിപണിയുടെ കുത്തകാധികാരം പുരുഷന്മാരുടേതായിരുന്നു താനും. ചുരുക്കത്തിൽ സ്വയം തെരഞ്ഞെടുത്ത യാത്രകളായിരുന്നില്ല എങ്കിലും സ്ത്രീകൾ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു, യാത്രക്കുറിപ്പുകളെഴുതുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പക്ഷേ അവയ്ക്ക് ആധികാരികതയോ അംഗീകാരമോ കിട്ടിയില്ല. മറിച്ച് തമസ്കരിക്കപ്പെടുകയും ഒഴിവാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സഞ്ചാരിയും പര്യവേക്ഷകനുമായ ജോർജ് കിങ്സ്‌ലിയുടെ മകൾ മേരി കിങ്ങ്സ്‌ലിയുടെ പടിഞ്ഞാറൻ ആഫ്രിക്കയിലെ സഞ്ചാരം (1897) എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ് ലോക സാഹിത്യത്തിലെതന്നെ ശ്രദ്ധേയമായ ആദ്യകാല പെൺയാത്രാവിവരണം. ആഫ്രിക്കയുടെ അപകടകരവും ഇരുണ്ടതുമായ ഇടങ്ങളിലൂടെ പലപ്പോഴും കാൽനടയായി സഞ്ചരിച്ച മേരി തിരിച്ചു വന്ന് അവരുടെ യാത്രാനുഭവങ്ങൾ

തെളിഞ്ഞ ഭാഷയിൽ ക്രോഡീകരിച്ചു. ആ യാത്ര അവർ സ്വയം തെരഞ്ഞെടുത്തതുമായിരുന്നു. ആഫ്രിക്കയിലേക്കുള്ള രണ്ടാം യാത്രയിൽ അവിടെ വെച്ചു രോഗബാധിതയായാണവർ മരിച്ചത്. പൂർത്തിയാവാത്ത പെൺയാത്രകളുടെ, പക്ഷേ അദമ്യമായ യാത്രാവാഞ്ഛയുടെ നിത്യപ്രതീകമായിത്തീർന്നു അങ്ങനെ മേരി കിങ്സ്‌ലി. മേരി മൊണ്ടാഗുവിന്റെ തുർക്കിയാത്രാവിവരണമാണ് മറ്റൊരു ആദ്യകാല പെൺ യാത്രാനുഭവം. വോട്ടവകാശമോ സ്വത്തവകാശമോ ഇല്ലാതിരുന്ന തീർത്തും അസ്വതന്ത്രയായ ബ്രിട്ടീഷ് വനിത, തുർക്കിസ്ത്രീകൾ വസ്ത്രധാരണത്തിലടക്കം തങ്ങളെക്കാൾ സ്വതന്ത്രകളാണെന്നു കണ്ടു വിസ്മയിച്ചുപോയതായി ഗ്രന്ഥത്തിൽ സൂചനകളുണ്ട്.

1889-ൽ പണ്ഡിത രമാബായി മറാത്തി ഭാഷയിലെഴുതിയ ഇംഗ്ലണ്ട് കാ പ്രവാസ് ആണ് ഇന്ത്യയിൽ നിന്നുണ്ടായ ആദ്യ പെൺ യാത്രാ വിവരണം. 1921-ൽ തരവത്ത് അമ്മാളുവമ്മ നടത്തിയ തീർത്ഥയാത്രയെക്കുറിച്ച് അവർ തന്നെയെഴുതിയ ഗ്രന്ഥമാവണം മലയാളത്തിലെ ആദ്യ യാത്രാവിവരണം. മിസ്സിസ്. സി. കുട്ടൻ നായരെന്ന കൊച്ചാട്ടിൽ കല്യാണിയമ്മ എഴുതിയ 'ഞാൻ കണ്ട യൂറോപ്പ്' ആദ്യവിദേശ യാത്രാവിവരണവും. സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യവാദിയും വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകയുമൊക്കെയായിരുന്ന മിസ്സിസ് കുട്ടൻ നായരുടെ യൂറോപ്പ് യാത്ര, ഹോളണ്ടിലെ അഖിലലോകവിദ്യാർത്ഥിസമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കാനായിരുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ വ്യക്തിപരമായ വളർച്ചയ്ക്ക് സമത്വാധിഷ്ഠിതമായ സാമൂഹികനീതി അനിവാര്യമാണെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞ, നിലനില്ക്കുന്ന പുരുഷകേന്ദ്രിതലിംഗ മൂല്യ സങ്കല്പങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ച ആ എഴുത്തുകാരിയുടെ യാത്രാവിവരണത്തെ പക്ഷേ സഹിഷ്ണുതയോടെ സ്വീകരിക്കാൻ കേരളത്തിന്റെ ആൺബോധത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല എന്നതിന്റെ തെളിവാണ് അതിനെ പരിഹസിച്ച് സഞ്ജയൻ എഴുതിയെന്നു പറയപ്പെടുന്ന 'എന്നെ കണ്ട യൂറോപ്പ്' എന്ന ഹാസ്യലേഖനം. മിസസ് കുട്ടൻനായരുടേത് കൃത്യമായ രാഷ്ട്രീയവും, ഗാംഭീര്യവും അനുഭവതീക്ഷ്ണതയുമുള്ള യാത്രാനുഭവങ്ങളായിരുന്നു. ഒരു മലയാളി സ്ത്രീ കാഴ്ച കാണാനും ഗൗരവവും ഔപചാരിക സ്വഭാവവുമുള്ള സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനും വേണ്ടിനടത്തിയ വിദേശയാത്രയിലെ സ്വാധികാരം, സ്വേച്ഛ തുടങ്ങിയ ഘടകങ്ങൾ പുരുഷ ലോകത്തിന് അസ്വീകാര്യമായതിൽ അത്ഭുതമില്ല.

എഴുതപ്പെടാത്ത ചില പെൺയാത്രകൾ:

എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും സംഭവബഹുലമായ പെൺയാത്രാവിവരണമാകേണ്ടിയിരുന്ന ഒരു യാത്രയെക്കുറിച്ചുള്ള

സൂചനകൾ ചരിത്രത്തിലുണ്ട്. 1905-ൽ അവസാനത്തെ സ്മാർത്തവിചാരത്തിനു ശേഷം ഭ്രഷ്ടയായി കുറിയേടത്ത് ഇല്ലം വിട്ടിറങ്ങിയ താത്രിയുടേതാണ് ആ യാത്ര. അവർ തീവണ്ടികയറി കോയമ്പത്തൂർക്കു പോയെന്നാണ് വിശ്വസനീയമായ ധാരണകളിലൊന്ന്. ബഹിഷ്കൃതയായ സ്ത്രീയുടെ പ്രയാണം. ആണധികാര ലോകം നിർണയിച്ച അന്തർജനം എന്ന മൂല്യവത്തായ ഗാർഹികപദവിയിൽനിന്ന് ബഹിർജനമായി പുറത്തിറങ്ങുമ്പോൾ, യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾകണ്ടതും കേട്ടതും അനുഭവിച്ചതും അവർക്കെഴുതാനേറെയുണ്ടാകുമായിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ കേരളത്തിന്റെ ഒരു സ്ത്രീപക്ഷസമുദായചരിത്രം തന്നെയാകുമായിരുന്ന യാത്രക്കുറിപ്പാണ് എഴുതപ്പെടാതെ പോയത്.

കീഴാളസ്ത്രീയവസ്ഥകളെക്കുറിച്ചുള്ള പാട്ടുകളിലും ഒട്ടനവധി ചരിത്രസന്ദർഭങ്ങളിലും അപൂർണമെങ്കിലും പെൺയാത്രകളുടെ ലാഞ്ഛനകളുണ്ട്. പല ആവശ്യങ്ങൾക്കായി വീടുവിട്ടിറങ്ങുന്ന സ്ത്രീകളെ അവിടെ കാണാം. വീടാണ് സ്ത്രീയുടെ ഇടം എന്ന ആൺബോധത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നുവെന്നതു തന്നെയാണ് ഇത്തരം യാത്രകളുടെ പ്രസക്തി. വെള്ളംകോരാനും ഞാറുനടാനും വിറകുശേഖരിക്കാനുമൊക്കെ പുറത്തിറങ്ങുന്ന സ്ത്രീകൾ ഹ്രസ്വമെങ്കിലും അർത്ഥവത്തായ യാത്രകൾ തന്നെയാണു നടത്തിയിരുന്നത്. അതിനെക്കുറിച്ച് അവർ പാട്ടുകളും കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. എല്ലാ ജനപഥങ്ങളിലും അത്തരം സ്ത്രീ നാടോടിഗാനങ്ങൾ കണ്ടെത്താനാവും. മറ്റൊരുവിഭാഗം യാത്രകൾ സൂക്ഷ്മമായ സാമൂഹികബോധത്തിന്റെ അനിവാര്യഫലമായ സമരയാത്രകളാണ്. സ്ത്രീകൾ നടത്തിയ എത്രയോ സമരങ്ങൾ, മുലമാറാപ്പ് വഴക്ക്, കല്ലേം മാലേം അറക്കൽ, മൂക്കുത്തി സമരം, അച്ചിപ്പുടവ സമരം. ഇത്തരം സമരചരിത്രങ്ങൾ സഞ്ചാരചരിതങ്ങൾ കൂടിയാവുന്നത് വീടടങ്ങിയിരുന്ന സ്ത്രീ പുറത്തേക്കു വരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. സ്ത്രീകൾ തന്നെ എഴുതിയിരുന്നുവെങ്കിൽ ബഹുസ്വരമായ കീഴാളസ്ത്രീ പ്രതിരോധചരിത്രമാവാൻ ശേഷിയുള്ള ലിഖിതങ്ങളായേനെ കലാപങ്ങൾക്കായുള്ള ആ യാത്രകൾ. വേറൊന്ന് നിർബന്ധിതമായ പറിച്ചുനടലുകളെക്കുറിച്ചുള്ള സൂചനകളാണ്. സ്വത്വബോധം, തുല്യനീതി, സമത്വം ഇവയെക്കുറിച്ചൊക്കെ കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ലാത്ത കീഴാളസ്ത്രീകളെ ജന്മിമാർ ബലമായി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതിന്റെ, വീട്ടിൽ നിന്നകറ്റുന്നതിന്റെ വേദനനിറഞ്ഞ കഥകൾ അവയും എഴുതപ്പെട്ടില്ല.

" വാങ്ങിയവനെന്നെ കൊണ്ടു -
പോകുവാനായി തുടങ്ങുമ്പോൾ

കെട്ടിക്കുടിപ്പിച്ചുഞാൻകരഞ്ഞീടുന്നു.
കുളിപ്പിച്ചേ മകനേ ഞാൻ
ചോറുകൊടുത്തല്ലലോടെ
അവസാനത്തുരുളയും
നീയുണ്ടോടാ മകനേ
മൂത്തകുട്ടി, കണ്മണിയേ
പിരിഞ്ഞു ഞാൻ പോയിടട്ടെ."

(ദേവിക.പുറം 41: 2015)

പൊയ്കയിൽ അപ്പച്ചന്റെ ഈ പാട്ടിൽ നിർബന്ധിതവും അന്നത്തെ സാമൂഹ്യ സാഹചര്യങ്ങളിൽ അനിവാര്യവുമായ പെൺയാത്രയുണ്ട്. അവളുടെ യാത്രയുടെ കഥകളും നമുക്ക് അജ്ഞാതമാണ്. വടക്കേച്ചെരുവിൽ പി.കെ. കല്യാണി എന്ന ഈഴവസ്ത്രീ, മറ്റു രണ്ടു സ്നേഹിതമാരോടൊപ്പം മാവേലി ക്കരയിൽ നിന്നുവന്ന് വൈക്കം സത്യാഗ്രഹത്തിൽ പങ്കെടുത്തതായി രേഖകളുണ്ട്.എത്ര സാർത്ഥകമായൊരു യാത്രയായിരുന്നു അത്. അതും എഴുതപ്പെടാതെ പോയി. വൈക്കം സത്യാഗ്രഹഫയലിൽ മാത്രമാണ് ആ യാത്രയെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശമുള്ളത്. "പ്രിയ സഹോദരികളേ, ഈയവസ രത്തിൽ നമ്മുടെ കടമയെന്താണ്? സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം ആർക്കും ലഭിക്കേ ണ്ടതല്ലയോ? വഴിനടക്കേണ്ടതു സ്ത്രീകളുടെയും ആവശ്യമാണല്ലോ. സ്ത്രീകളിൽ ഒരു വലിയഭാഗത്തിനുള്ള ഈ അസ്വാതന്ത്ര്യം നീക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടത് മറ്റുള്ളവരുടെ കടമയാണ്. മനുഷ്യ സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന നിയമങ്ങളെയും ആചാരങ്ങളെയും ഉച്ചാടനം ചെയ്യേണ്ടതു നമ്മുടെയും കടമയല്ലയോ? ...നമ്മുടെ കടമയെ നിറവേറ്റുന്നതിനു നാം തന്നെ വേല ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു (ദേവിക 2011: 111). കേരളീയ ഹിന്ദുസ്ത്രീകളോട് കല്യാണി നടത്തിയ ഈ അഭ്യർത്ഥന സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായുള്ള അഭിവാഞ്ഛയാണ്. വഴിനടപ്പിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം സ്ത്രീകളുടെ സർവ്വതോന്മു ഖമായ വളർച്ചക്കു നിദാനമാകുമെന്നു കാണാനുള്ള ദീർഘവീക്ഷണം അവർ ക്കുണ്ടായിരുന്നു. നിശ്ചിതമായ ചില പാതകളിലൂടെയുള്ള നടപ്പവകാശം മാത്രമല്ല അവർ ലക്ഷ്യം വെച്ചത്. ഒരുപക്ഷേ, സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യമൊരു അവകാശമായി ഉയർത്തിക്കാട്ടിയ ആദ്യത്തെ സ്ത്രീകളിലൊരുവളായിരുന്നു വടക്കേച്ചെരുവിൽ പി.കെ.കല്യാണി.

യാത്ര സ്ത്രീപക്ഷത്ത് പലപ്പോഴും ആനന്ദത്തിനോ അനുഭവങ്ങൾക്കോ ജ്ഞാനാർജ്ജനത്തിനോ ആയിരുന്നില്ല എന്ന് വ്യക്തമാണ്. കീഴാളസ്ത്രീ

പ്രതിരോധങ്ങൾ പോലെതന്നെ സവർണസ്ത്രീകൾ നേതൃത്വംകൊടുത്ത ഘോഷാബഹിഷ്കരണം പോലുള്ള സമരങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. പാർവ്വതി നെന്മിനിമംഗലം, ദേവകി നരിക്കാട്ടിരി തുടങ്ങി എത്രയോ സ്ത്രീകൾ വീട്ടു വിട്ടവരും ചെറുതുംവലുതുമായ യാത്രകൾ നടത്തിയവരുമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭ്രഷ്ടരായവരുമാണ്. വീട്ടിൽ നിന്നു പുറത്തുപോകുന്ന കന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്യരുതെന്നനുശാസിക്കുന്ന (കാമസൂത്രം) സ്മൃതികളുടെയും പുരാണങ്ങളുടെയും നാട്ടിൽ വീടുവിട്ടു സാമൂഹികപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും നവോത്ഥാന സമരങ്ങൾക്കും പുറത്തേക്കിറങ്ങുന്ന സ്ത്രീകളുടെ ചെറിയ യാത്രകൾപോലും ദീർഘവും ക്ലേശകരവുമായ മഹായാത്രകളാണ്. ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി പ്രവർത്തിച്ച സ്ത്രീകൾ വാർധായിലേക്കും സബർമതിയിലേക്കുമൊക്കെ നടത്തിയ യാത്രകളും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്തു വെക്കേണ്ടതാണ്. കേരളത്തിൽ അക്കാലത്ത് ചുരുക്കം സ്ത്രീകൾ ചിലപ്പോഴൊക്കെ യാത്രകൾ നടത്തിയിരുന്നു, ഒന്നും വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ ആഹ്ലാദാനുഭവങ്ങൾക്കായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവയെക്കുറിച്ച് വിശദമായി എഴുതിവെക്കാനുള്ള അവസരങ്ങളോ സമയം തന്നെയോ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുമില്ല. അവരുടെ യാത്രകളും, അനുഭവങ്ങളുമെല്ലാം അവയുടെ രാഷ്ട്രീയത്തോടുകൂടിത്തന്നെ വിസ്മൃതമായിപ്പോയെന്നതാണ് ഇതിന്റെ ദുരന്തഫലം. സ്ത്രീകളെഴുതുമ്പോൾ യാത്രയെഴുത്തുപോലും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനമാണ്.

സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു പെൺയാത്ര:

മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിൽ സഞ്ചാരിണികളായ സ്ത്രീകളെ അങ്ങുമിങ്ങും കണ്ടെത്താനാവും. ചന്ദ്രോത്സവം എന്ന കാവ്യത്തിൽ ചന്ദ്രോത്സവാലോചനകൾക്കായി മേദിനി വെണ്ണിലാവ് വിളിച്ചുകൂട്ടുന്ന ചർച്ചായോഗത്തിൽ നാടിന്റെ പലഭാഗത്തുനിന്നും വരുന്ന സുന്ദരിമാരെക്കുറിച്ചു പേരെടുത്തു പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. ചന്ദ്രോത്സവച്ചടങ്ങുകൾക്കും വിപുലമായ സ്ത്രീ പങ്കാളിത്തമുണ്ടുതാനും. ആ സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാരെ പിന്തുടർന്നു വന്നവരല്ല, അവരാൽ ആനയിക്കപ്പെട്ടു വരുന്ന സ്വേച്ഛാചാരിണികളാണ്. പക്ഷേ അവരെ ദേവദാസികളെന്നും വേശ്യകളെന്നും കുറ്റപ്പെടുത്തി മാറ്റി നിർത്തുകയായിരുന്നു പില്ക്കാല സാഹിത്യവിചാരണകൾ ചെയ്തത്. പിന്നീട് വ്യത്യസ്തരായ സ്ത്രീകൾ കഥാപാത്രങ്ങളായി വരുന്ന സാഹിത്യശാഖ നോവലാണ്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനപാദം മുതൽ നോവലുകൾ ധാരാളമായുണ്ടായി. അവയിൽ മിക്കതിനും സ്ത്രീകളുടെ പേരായിരുന്നു താനും. അത്തരം

രചനകളിൽ യാത്രകൾ ആവർത്തിച്ചുവന്നു. സ്വത്വബോധ നിർമ്മിതിയിലും ദേശപരിചയത്തിനും അനുഭവസമ്പത്തിനും യാത്രകൾ അനിവാര്യമാണ് എന്ന ആശയം നായക കഥാപാത്രത്തിന്റെ യാത്രകളിലൂടെ ഇന്ദുലേഖയടക്കമുള്ള നോവലുകൾ സ്ഥാപിച്ചെടുത്തു. കാത്തിരിക്കുന്ന സ്ത്രീ/യാത്രചെയ്യുന്ന പുരുഷൻ എന്ന ദ്വന്ദ്വം ഈ നോവലുകളിൽ കൃത്യമായ ചിഹ്നങ്ങളായി. യാത്രകളിലൂടെ വികസിതമാവുന്ന രാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തിക-സാമൂഹിക ബോധം പുരുഷന്റെ സംസ്കാരത്തെയും ജ്ഞാനമണ്ഡലത്തെയും വിശാലമാക്കി. സ്ത്രീപക്ഷത്ത് നിശ്ചലത/കാത്തിരിപ്പ് എന്നീ ചിഹ്നങ്ങൾ അവളുടെ സ്വത്വത്തെ ഇല്ലായ്മയായും അവളിലെ കർത്തൃത്വത്തെ ദുർബ്ബലമായും രേഖപ്പെടുത്തി. ജ്ഞാനപരമായ ഒരു വിനിമയത്തിനും സാധ്യതയില്ലാതെ, കേവലം അഴകളവുകളുടെ തികവുകൊണ്ടുമാത്രം വശീകരണശക്തിയുള്ളവളായി സ്ത്രീബിംബങ്ങൾ നോവലുകളിൽ നിരന്നു.

പത്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ടിലെ മലയാളനോവലുകളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിൽ ചീത്തനോവലെന്നും യാഥാർത്ഥ്യവും യുക്തിഭദ്രതയും കുറവെന്നും സഹതാപത്തോടെ നോക്കിക്കാണണമെന്നുമൊക്കെ (ജോർജ് ഇരുമ്പയം - മലയാളനോവൽ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ). വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട ലക്ഷ്മീകേശവമെന്ന നോവൽ വ്യത്യസ്തമാവുന്നത് ഇവിടെയാണ്. കോമാട്ടിൽ പാഡുമേനോൻ എഴുതിയ ഈ നോവലിൽ പുരുഷന്മാരുടെ യാത്രയെക്കുറിച്ചു സൂചനകൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. അതേസമയം നായികയായ ലക്ഷ്മി നടത്തുന്ന യാത്രകളെക്കുറിച്ചു വിശദാംശങ്ങൾ സഹിതം രണ്ടധ്യായങ്ങളിലായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്ന് അച്ഛനമ്മമാരോടൊപ്പം സുരക്ഷിതമായും സംരക്ഷിതയായും നടത്തുന്ന മദിരാശി യാത്രയാണ്. രണ്ടാമത്തേത് അനിശ്ചിതമായ ദേശാന്തര യാത്രയും. “ഒരു കൊല്ലത്തേക്കു ദേശസഞ്ചാരത്തിനൊരുമ്പെട്ടിട്ടാകുന്നു ഞാൻ പോകുന്നത്. എനിക്ക് സഹായത്തിനായി മീനാക്ഷിയും എന്റെ കൂടെവരുന്നുണ്ട്. അച്ഛൻ എന്റെ പക്കൽ സൂക്ഷിക്കാനായി തന്നിരുന്ന അഞ്ഞൂറുറുപ്പികയുടെ നോട്ടുകളും ഒരുനൂറുറുപ്പികയും ഞാനെടുത്തിട്ടുണ്ട്. വഴിയാത്രയിൽ ഞങ്ങൾക്ക് വല്ല ബുദ്ധിമുട്ടോ ആപത്തോ സംഭവിക്കാതെ കാത്തുകൊള്ളേണ്ടതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യവും അറിവും ഇനിക്കുള്ളതിനാൽ നിങ്ങൾ ഒട്ടും വ്യസനിക്കേണ്ടതില്ല.” (പാഡു മേനോൻ, 2013: 9) ആത്മവിശ്വാസം സ്ഫുരിക്കുന്ന ഇത്തരം വാക്കുകൾ മലയാളനോവലിനെ സംബന്ധിച്ച് വളരെ പുതുമയായിരുന്നു. അത്ഭുതകരമെന്നുതന്നെ വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന കർത്തൃത്വസ്വരം. സാമൂഹ്യനിർമ്മിതമായ ലിംഗപദവിയുടെ

സാംസ്കാരികമൂല്യങ്ങളെയാണ് ലക്ഷ്മിയുടെ യാത്ര അപനിർമ്മിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. ആൺ-പെൺ വിവേചനവും ഓരോ വിഭാഗത്തിനും കൃത്യവും വ്യത്യസ്തവുമായ സാമൂഹികശീലങ്ങളും മൂല്യങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചുറപ്പിക്കുന്ന ലിംഗപദവീ നിയമങ്ങളെ അവൾ തകർക്കുന്നു. വ്യക്തിപരമായ ഒരു പ്രതിസന്ധിയെ മറികടക്കാനാണ് അവൾ ദേശസഞ്ചാരത്തിന്റെ പാത തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതെങ്കിലും ആ ഒരുവർഷം കാഴ്ചകൾകണ്ട്, ഫലപ്രദമായി വിനിയോഗിക്കണമെന്ന ദൃഢനിശ്ചയം അവൾക്കുണ്ട്. നഗരങ്ങളിലൂടെയും ഗ്രാമങ്ങളിലൂടെയും അധോലോകസ്വഭാവമുള്ള ഇടങ്ങളിലൂടെയും ഇടത്താവളങ്ങളിലുമൊക്കെയായി അവളുടെ യാത്ര നീളുന്നു. യാത്രക്കിടയിൽ സ്നേഹിതയെ നഷ്ടപ്പെട്ട് അവൾ ഒറ്റയ്ക്കാവുന്നുമുണ്ട്. പക്ഷേ തന്റെ യാത്ര അവസാനിപ്പിക്കാനല്ല, തുടരാനാണ് അപ്പോഴുമവൾ തീരുമാനിക്കുന്നത്. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ആദ്യമായി സ്വന്തം യാത്രാപഥങ്ങൾ സ്വയംനിശ്ചയിക്കുന്ന സ്ത്രീയാണ് ലക്ഷ്മിയെന്നു പറയാം. ഞാൻ എന്ന കർത്തൃത്വം, സ്വത്വബോധം അവളിൽ മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നു. പുരുഷൻ നിർണയിച്ചുവെച്ച അതിരുകൾ മറികടക്കുന്ന സ്ത്രീ. പെണ്ണിടങ്ങൾ വീടും പരിസരവും മാത്രമല്ല, വിശാലമായ ലോകം മുഴുവനുമാണെന്നു പറയുന്ന വിപ്ലവ ബോധം അബോധമായിട്ടാണെങ്കിലും ലക്ഷ്മിയിൽ ജ്വലിക്കുന്നു.

നോവൽസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രാരംഭദശയിൽ പിന്നീട് യാത്രചെയ്യുന്ന സ്ത്രീകളെകാണുന്നത് സ്ത്രീകളെഴുതിയ നോവലുകളിലാണ്. ആധുനികതയുടെ കാലത്തെ സാഹിത്യമാകട്ടെ പെണ്ണിടങ്ങളെയും അവളുടെ സ്വത്വത്തെയും ലൈംഗികതയെയുമെല്ലാം തമസ്കരിക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ മാത്രമാണു നടത്തിയത്. സ്ത്രീയുടെ യാത്രകൾ അതിജീവനത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്നും അത് അനുഭൂതിക്കോ അറിവിനോ വേണ്ടിയുള്ളതല്ലെന്നും അത്തരം യാത്രകൾ പുരുഷൻ മാത്രമാണ് നടത്തുകയെന്നും ആധുനികതയുടെ സാഹിത്യം കൃത്യമായി രേഖപ്പെടുത്തി. ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങൾ, സോഷ്യൽ മീഡിയ, ആഗോളവൽക്കരണം തുടങ്ങിയ ഒട്ടനവധി തുറസുകളുടെ വിശാലതയിൽ ഉരുവപ്പെട്ടുവന്ന ആധുനികാനന്തരകാലം സ്ത്രീ യാത്രയെഴുത്തുകൾക്ക് വലിയ സാധ്യതകളാണു തുറന്നിട്ടത്. ട്രാവൽമാഗസിനുകൾ, ടൂർപാക്കേജുകാർ, സ്ത്രീക്കൂട്ടായ്മകൾ, സ്ത്രീകളുടെ സാമ്പത്തികസ്വാതന്ത്ര്യം തുടങ്ങി ധാരാളം അനുകൂലഘടകങ്ങളും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. യാത്രയ്ക്കുവേണ്ടിമാത്രം യാത്രചെയ്യുന്ന പ്രവണത സ്ത്രീകൾക്കിടയിലും സാധാരണമായി. അപൂർവ്വമാണെങ്കിലും അനിശ്ചിതമായ യാത്രകളെ, സാഹസികസഞ്ചാരങ്ങളെ

പ്രണയിക്കുന്ന പെണ്ണുങ്ങളുണ്ടായി. ഒറ്റയ്ക്കും കൂട്ടായും അവർ നടത്തുന്ന യാത്രകളുടെ വിവരണങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുള്ള ഇടങ്ങളും സുലഭമായി. പലപ്പോഴും ചെറുയാത്രകളായിരിക്കും അവളുടേത്. യാത്ര, കാഴ്ച, പുതിയപ്രദേശം എന്നിവയേക്കാൾ ആ യാത്രയുണ്ടാക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളിൽ ഊന്നൽ കൊടുത്തുള്ള യാത്രാ വിവരണങ്ങളാണ് സ്ത്രീകളുടേതായി പ്രായേണ കണ്ടുവരുന്നത്. സ്ത്രീകളുടെ മാത്രം യാത്രാനുഭവങ്ങൾ സമാഹരിച്ചിട്ടുള്ള അരഡസനിലേറെ പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളത്തിലുണ്ട്. പുറത്തിറങ്ങുന്ന സ്ത്രീയെ ഇര എന്ന രീതിയിൽ നോക്കിക്കാണുന്ന പുറംലോകനോട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആകുലതകൾ അത്തരം യാത്രക്കുറിപ്പുകളുടെ പൊതുസ്വഭാവവുമാണ്. ഗൗരവമുള്ള, നീണ്ടയാത്രകൾ സ്ത്രീകൾ നടത്താത്തതാണോ എന്നു സ്വാഭാവികമായും സംശയവും തോന്നാം. പുതിയകാലത്ത് സ്ത്രീയാത്രകളിൽ ദൈർഘ്യമേറിയവയധികവും തീർത്ഥാടനങ്ങളാണ്. അതിൽത്തന്നെ ഹിമാലയയാത്രകൾ. വിദേശയാത്രാവിവരണങ്ങളുടെ എണ്ണം വളരെക്കുറവായിരിക്കുന്നു. കുഞ്ഞുയാത്രകളുടെ അതിവൈകാരികത നിറഞ്ഞ വർണനകളുടെ പുസ്തകങ്ങൾക്ക് ബെസ്റ്റ് സെല്ലർ ആവാൻ കഴിയുന്നുമുണ്ട്. ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങൾ സീരിയലൈസ്ചെയ്ത് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന പെൺ സഞ്ചാരങ്ങളുമുണ്ട്. ഓരോ ദേശത്തിന്റെയും സംസ്കാരം, രുചി, ജീവിതശൈലി ഇവയൊക്കെ തിരയുന്നുവെന്ന നാട്യത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഈ പെൺയാത്രകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഭാവുകത്വത്തെ സമാനസാഹചര്യങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാർ നടത്തുന്ന യാത്രകളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോഴാണ് അവിടെ യാത്രചെയ്യുന്ന സ്ത്രീയുടെ ശരീരവും വസ്ത്രവുമൊക്കെയാണ് പലപ്പോഴും ആസ്വദിക്കപ്പെടുന്നതെന്നു തിരിച്ചറിയുക. പെൺ യാത്രകളെ ചലനാത്മകമായൊരു Female Space ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാനുള്ള ശ്രമമായി യാത്രക്കാരികളോ പ്രസാധകരോ വായനക്കാരോ, ടെലിവിഷൻ പ്രേക്ഷകരോ കാണുന്നില്ലെന്നത് അപകടകരമാണ്. ലളിതവായനക്കോ വിനോദത്തിനോ ഉള്ള ഉപാധികൾ മാത്രമായി പെൺയാത്രക്കുറിപ്പുകൾ മാറുന്നതിന്റെ രാഷ്ട്രീയം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു തോന്നുന്നു.

പെൺയാത്രക്കുറിപ്പുകളിലെ വിടവുകൾ

യാത്ര എന്ന വാക്കിന് ചലിക്കുക, മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുക, പരിഷ്കരിക്കപ്പെടുക എന്നൊക്കെ ആശയപരമായ അർത്ഥങ്ങളുണ്ടെന്നു പറയാം. സ്ഥിരമായിരിക്കൽ അഥവാ നിശ്ചലത എന്ന ജഡികമായ അവസ്ഥയിൽനിന്ന് സർഗ്ഗപരം കൂടിയായ ചലനാത്മകതയിലേക്ക് പരിവർത്തിതരാവുകയാണ്

യാത്രകളിലൂടെ. വൈവിധ്യമാർന്ന അനുഭവങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണമാണ് ഓരോയാത്രയും .മനുഷ്യമനസ് വിജ്ഞാനം ആർജിക്കുന്നതിനും ക്രിയാത്മകമായതു വിനിമയം ചെയ്യുന്നതിനും യാത്രയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. യാത്രകളിലൂടെ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവുമായ അവബോധങ്ങൾ വികസിതമാവുന്നു. യാത്ര ജ്ഞാനാർജ്ജനത്തിനായുള്ള ധൈഷണികക്രിയ ആകുമ്പോൾത്തന്നെ, എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾകൊണ്ടും സ്വാംശീകരിക്കുന്ന അനുഭൂതികൂടിയാണ്. വൈകാരികതയും വൈചാരികതയും ഒന്നുപോലെ സമന്വയിക്കുന്ന ജൈവപ്രവൃത്തിയാണു യാത്രയെന്നു പറയുന്നതിനർത്ഥമിതാണ്. യാത്രചെയ്യാനുള്ള വാസന മനുഷ്യനിൽ സഹജമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. പുതിയ ആവാസസ്ഥലികളിലേക്ക്, അജ്ഞാതമായ ഭൂപ്രദേശങ്ങളിലേക്ക്, അറിയപ്പെടാത്ത സംസ്കാരങ്ങളിലേക്ക് കുതിച്ചുചെല്ലാൻവെമ്പുന്ന ചോദനയാണു മനുഷ്യന്റേത്. ചരിത്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ ഏടുകളിൽത്തന്നെ തുടങ്ങുന്നു മനുഷ്യയാത്രയുടെ ആരംഭവും. സഞ്ചരിച്ചവരിൽ പലരും അവർ കണ്ടതും അനുഭവിച്ചതും ഉൾക്കൊണ്ടതും ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാക്കി സൂക്ഷിക്കുകയുംചെയ്തു. അവരെല്ലാവരുംതന്നെ പുരുഷന്മാരായിരുന്നു. അറിയപ്പെടാതിരുന്ന കാലത്തെയും ദേശത്തെയും ഭൂപ്രകൃതിയെയുമെല്ലാം പുന:സൃഷ്ടിക്കാൻ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പില്ക്കാലത്ത് സഹായകരമായി. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് സ്ത്രീയാത്രാവിവരണങ്ങൾ പരിമിതമായതിന്റെ കാരണങ്ങൾ തിരയേണ്ടിവരിക. ആ പരിമിതമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പോലും ആധികാരികമായി പരിഗണിക്കപ്പെടാത്തതും ലഘുവായനയ്ക്കു മാത്രമുള്ള വിഭവമാകുന്നതും ഇതോടൊപ്പം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

യാത്രാവിവരണങ്ങളുടെ പ്രധാനസവിശേഷത ഞാൻ, എനിക്ക് അഥവാ കർത്തൃത്വത്തിനുള്ള പ്രാമുഖ്യമാണ്. ഞാൻ കണ്ടത്/അനുഭവിച്ചത്/അറിഞ്ഞത് എന്നിങ്ങനെ കർത്തൃത്വസ്വരം അവയിൽ മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്നു. ഈ ആത്മാഖ്യാനസ്വഭാവം, സ്വയം ആധികാരികതയോടെ ആവിഷ്കരിക്കൽ, വസ്തുനിഷ്ഠത തുടങ്ങിയവ സ്ത്രീയുടെ സ്വത്വബോധത്തിൽ സ്വാഭാവികാവസ്ഥയിൽ നിലനിൽക്കുന്നില്ല. സഹജമായ ആത്മബോധത്തെ അടിച്ചമർത്തി പരിശീലിക്കപ്പെട്ടവർക്ക് ഞാൻ എന്ന കർത്തൃത്വസ്വരം ഉപയോഗിക്കുക ക്ലേശകരമാവുകയും ചെയ്യും. സ്ത്രൈണസംസ്കാരത്തിൽ നിശ്ശബ്ദതക്കുള്ള പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റി റ്റിലി ഓൾസണെപ്പോലുള്ളവർ പറയുന്നുണ്ട്. അഭാവങ്ങളും നിഷേധങ്ങളുമാണ് അവളുടെ സ്വത്വത്തെയും രചനയെയും നിർണയിക്കുന്നത്. പുരുഷൻ ആധികാരികതയോടെ

സുതാര്യമായി എഴുതുമ്പോൾ സ്ത്രീരചനകളിൽ ഇതുരണ്ടും നഷ്ടമാവുകയാണ്. അവിടെ പകരം ശൂന്യതയും നിഗൂഢതയും തിങ്ങിനിറയുന്നു. തങ്ങളുടേതല്ലാത്ത യാത്രകൾമാത്രം നടത്താൻ വിധിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീകൾക്ക് അതിനെക്കുറിച്ചൊന്നും എഴുതാൻകഴിയാതെ പോകുന്നതിനൊരു കാരണവും ഇതു തന്നെയാണ്. സ്ത്രീകൾക്ക് തങ്ങളുടെ വ്യക്തിഗതാനുഭവങ്ങളെ രാഷ്ട്രീയ സ്വഭാവമുള്ളവയാക്കാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നു. പുരുഷരചനകളിലെ കൃത്യത, സൂക്ഷ്മമായ കാഴ്ചശക്തി, നിരീക്ഷണപാടവം, സന്തുലിതാവസ്ഥ ഇവ പെൺയാത്രാവിവരണങ്ങളിൽ നിന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചു കൂടന്ന വിശ്വാസം പ്രബലമായുണ്ടുതാനും.

സ്വത്വനിർമ്മിതിയിൽ യാത്രക്ക് ഉള്ള പങ്കിനെപ്പറ്റി സംശയമേയില്ല. സാഹിത്യകൃതികളിലും ജീവിതത്തിലും ധാരാളം പുരുഷന്മാർ ലോകത്തെ അറിയാനും ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുമൊക്കെയായി യാത്രികരാവുന്നുണ്ട്. ഇന്ദുലേഖയിലെ മാധവൻ അക്കാലത്തെ ഏറ്റവും അഭിലഷണീയമായ ആദർശപുരുഷമാതൃകയാണല്ലോ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും അനുഭവസമ്പത്തുണ്ടാക്കുന്നതിനുമൊക്കെയായി അയാൾ നടത്തുന്ന യാത്രകളാണ് പുതിയ ലോകവീക്ഷണം അയാളിലുല്പ്പാദിപ്പിക്കുന്നത്. പഴയതും പുതിയതുമായ കാഴ്ചകൾ തമ്മിൽ, മൂല്യബോധങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനം നോവലിലെ മുഖ്യപ്രമേയമാവുന്നതിനുള്ള കാരണവും മാധവൻ ദേശാന്തരഗമനങ്ങളിലൂടെ ആർജ്ജിച്ചെടുത്ത അറിവും ലോകപരിചയവുമാണ്. മിക്കവാറും ആദ്യകാല നോവലുകളിലെല്ലാം നായകന്മാർ സഞ്ചാരികളാവാനുള്ള കാരണവും ഇതുതന്നെയാണ്. നായികമാരായ സ്ത്രീകൾ (ലക്ഷ്മീകേശവം ഒഴിച്ച്) വീടടങ്ങിയിരിക്കുന്നതും അതേ കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടു തന്നെയാണ്. പഴകിയ വ്യവസ്ഥകളോടു കലഹിക്കേണ്ടതു പുരുഷന്റെ ധർമ്മമാണ്. അതിനുവേണ്ടി അവനാവശ്യമായ പിന്തുണ നൽകൽപോലും സ്ത്രീയുടെ ഉത്തരവാദിത്വമാകുന്നില്ല. അവൾക്ക് സുന്ദരിയും കാത്തിരിക്കുന്നവളുമായി തുടർന്ന് നായകന്റെ വിശ്രമവേളകളെ ആസ്വാദ്യമാക്കിയാൽ മാത്രംമതി. പിയാനോവായനയും കാവ്യപരിചയവും തൊപ്പി തുന്നലുമൊക്കെ സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ കടന്നു വരുന്നതങ്ങനെയാണ്. സഞ്ചാരങ്ങളുടെ ഇടവേളകളിൽ വീട്ടിലെത്തുന്ന പുരുഷനെ രസിപ്പിക്കാൻ ഇവയൊക്കെ അനിവാര്യമാകുന്നു.

സ്ത്രീസഞ്ചാരങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയവും സ്ത്രീക്കായി നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന ലോകത്തിന്റെ വ്യാസവിസ്തീർണ പരിധികളും ആൺകോയ്മാവ്യവഹാരങ്ങളാണു തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നത്. സംസ്കാരത്തിന്റെ ആധിപത്യഘടനകളെ

വിശകലനംചെയ്യുന്നതോ നിലനിൽക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതികളെ പുനർനിർമ്മിക്കുന്നതോ ആൺകോയ്മ അഭിലഷിക്കുന്നില്ല. പെൺയാത്രകളെ പരിമിതപ്പെടുത്താൻ അതു ശ്രമിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാനകാരണവും അതുതന്നെയാണ്. സ്വത്വം/പൗരത്വം/ശരീരം തുടങ്ങി അനേകം തിരിച്ചറിയിലുകളിലേക്കും അവകാശങ്ങളിലേക്കുമുള്ള നോട്ടങ്ങൾക്കുള്ള സാധ്യതകളാണ് യാത്രകൾ പെണ്ണുങ്ങൾക്ക് തുറന്നുതരുന്നത്. യാത്ര ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീ സ്വയം നവീകരിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രകൃതിയുമായി, അന്യസംസ്കാരങ്ങളുമായി നിരന്തര വിനിമയത്തിലേർപ്പെടുന്നു. ഏറ്റവും പ്രധാനമായി ആ യാത്രകളിൽ, അവയെക്കുറിച്ചുള്ള എഴുത്തുകളിൽ 'ഞാൻ' എന്ന കർത്തൃത്വസ്വരം ഉണ്ട്. ആത്മബോധത്തിന്റെ തിളച്ചുമറിയൽ ഉണ്ട്. ആണധികാരലോകം ആഗ്രഹിക്കാത്തത്. അതുകൊണ്ടു ബോധപൂർവ്വം തന്നെ അവളുടെയാത്രകൾ ചുരുക്കപ്പെടുന്നു. അവളുടെ എഴുത്തുകളിൽനിന്ന് ആത്മവിശ്വാസവും ആധികാരികതയും ചോർത്തിയെടുക്കുന്നു. കാല്പനികസ്വഭാവമുള്ള ചെറുയാത്രകളിൽ, അവയുടെ വർണശബളമായ ആഖ്യാനങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾ അഭിരമിച്ചുപോകുന്നത്, അവയെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനങ്ങളായി ആഘോഷിക്കുന്നത് പെൺയാത്രക്കുറിപ്പുകളുടെ സമാഹാരങ്ങളിലെ പൊതുപ്രവണതയാണ്, അപൂർവ്വമായി അങ്ങനെയല്ലാത്തവയും ഉണ്ടെങ്കിൽക്കൂടി.

'റാണിമാർ, പദ്മിനിമാർ–മലയാളി സ്ത്രീകളുടെ കൈവിട്ട സഞ്ചാരങ്ങൾ' (എഡി. ദിലീപ് രാജ് 2016) എന്ന പുസ്തകം ഇത്തരം യാത്രാനുഭവങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണ്. എല്ലാം ചെറിയയാത്രകൾ. ചിലതൊന്നും യാത്രയുടെ നിർവ്വചനത്തിനു പോലും വഴങ്ങാത്തത്. പക്ഷേ ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ ഒരു പുറത്തിറങ്ങൽ (വീട്ടിൽ നിന്നോ അവനവനിൽ നിന്നോ ആവാം) നടക്കുന്നതു കൊണ്ട് സൂക്ഷമാർത്ഥത്തിൽ അവയൊക്കെ യാത്രകളാണു താനും. ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഷംഷാദ് ഹുസൈൻ എഴുതിയ "ഒരു 6 പി.എം. മുതൽ 6 എ.എം. വരെ" എന്ന അനുഭവം സ്ത്രീയാത്രയെക്കുറിച്ച് പുരുഷലോകം സൂക്ഷിക്കുന്ന, നിലനിർത്തുന്ന അഭിലഷണീയപ്രതികരണങ്ങളുടെ (Desired Responses) മികച്ച മാതൃകയാണ്. പുരുഷന്മാരായ സുഹൃത്തുക്കൾക്കൊപ്പം നടത്തുന്ന ഒരു രാത്രി കാർ യാത്ര. കാർ ബിവറേജസിന്റെ മുന്നിലും അന്ന് എഴുത്തുകാരിക്ക് അജ്ഞാതനായ ഒരു ജയിൽപ്പുള്ളിയുടെ വീടിനു മുന്നിലുമൊക്കെ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോഴൊക്കെ എഴുത്തുകാരി കാറിനുള്ളിൽത്തന്നെയാണ്. പക്ഷേ, ഓരോ സമയത്തും അവൾ തനിക്കു നേരെ ഉണ്ടാകാനിടയുള്ള ആക്രമണങ്ങളെ സങ്കല്പിച്ചു ഭയപ്പെടുന്നു.

യൂണിവേഴ്സിറ്റി മെൻസ് ഹോസ്റ്റലിൽ രാത്രി ആ യാത്ര അവസാനിക്കുന്നു. ഒരുപാട് ആണുങ്ങൾ നിലത്തു കിടക്കുമ്പോൾ മുറിയിലെ കട്ടിലിൽ രാജ്ഞിയെപ്പോലെ കിടക്കാൻ അവൾക്ക് അവസരം കിട്ടുന്നു. അത്രയും പരിചരിക്കപ്പെട്ടവളും പരിഗണിക്കപ്പെട്ടവളുമായി അവൾ ആ രാത്രി സ്വസ്ഥമായി ഉറങ്ങുന്നു. 2016-ൽ പുറത്തുവന്ന ഒരു യാത്രാനുഭവക്കുറിപ്പാണിതെന്നതാണ് വായനക്കാരെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുക. വളരെവിശ്വസ്തരായ രണ്ടാൺ സുഹൃത്തുക്കൾക്കൊപ്പമുള്ള കാർയാത്രയിൽ ഇത്രയേറെ ഭയപ്പെടാനുള്ളതെന്താണെന്നു സ്വാഭാവികമായും സംശയംതോന്നാം. എത്രയോ സാഹസികവും അനിശ്ചിതവുമായ യാത്രകൾ പെണ്ണുങ്ങൾ നടത്തിക്കഴിഞ്ഞ കാലത്ത്. ഷംഷാദ് ഹുസൈന്റെ യാത്രക്കുറിപ്പ് രസകരമായി വായിച്ചുതീർക്കുമ്പോൾ അതു വിനിമയംചെയ്യുന്ന പ്രതിലോമപരവും സ്ത്രീവിരുദ്ധവുമായ ആശയങ്ങൾ കാണാതെ പോകുന്നത് അപകടകരമാണ്. സ്ത്രീയെ ആത്യന്തികമായി ശരീരജീവിയായി പരിഗണിക്കുകയും മനുഷ്യജീവിയെന്ന പദവി അവൾക്കു നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമാണ് ഈ ലേഖനം. സ്ത്രീശരീരത്തിന്റെ ഫ്ളെക്സിബിലിറ്റി, ചലനാത്മകതയൊക്കെ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നു. യാത്രയ്ക്കനിവാര്യമായ ശേഷികളിലൊന്നാണ് നടത്തം/ചലനം. സ്ത്രീപക്ഷത്ത് ചലനസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ എക്കാലത്തുമുണ്ട്. 'ഗജരാജവിരാജിത മന്ദഗതി' എന്നൊക്കെയുള്ള വിശേഷണങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ അവളുടെ ചലനങ്ങളെ മന്ദീഭവിപ്പിക്കാൻ മാത്രമുദ്ദേശിച്ചുണ്ടായവയാണ്. ശരീരഭാഷയിലും വ്യവഹാരങ്ങളിലുമെല്ലാം അവളുടെ ചലനാത്മകത നിരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. പുരുഷൻ ഓടിക്കുന്ന കാറിൽ, നിശ്ചലയായിരിക്കുന്നതുപോലെയാണ് സ്ത്രീയുടെ യാത്രാസ്വാതന്ത്ര്യം. അവനാവശ്യമുള്ളിടത്ത് വാഹനം നിർത്തുന്നു, അവനു സൗകര്യമുള്ളിടത്ത് താമസിക്കുന്നു. നിഷ്ക്രിയയായ സ്ത്രീക്ക് തീരുമാനങ്ങളോ തീർപ്പുകളോ ഇല്ല. അവൾ വീട്ടിനുള്ളിലല്ല, ചലിക്കുന്ന വാഹനത്തിനുള്ളിലാണെന്ന ഭേദം മാത്രം. "വണ്ടി ഫറോക്ക്പാലത്തിനു മുകളിലൂടെ പോകുകയാണ്. നിലാവിൽ നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന പുഴ എത്രയോ ആഗ്രഹിച്ച കാഴ്ചയാണ്. പുഴയുടെ തീരത്തെ നനഞ്ഞ മണ്ണ് നിലാവിൽ എങ്ങനെയായിരിക്കും? നിലാവ് തട്ടിതിളങ്ങുന്ന മണൽത്തിട്ട എന്നും സ്വപ്നമായിരുന്നു. പക്ഷേ വെറുതെ നോക്കാൻ മാത്രമേ പറ്റുന്നുള്ളൂ. കാണാൻ പോലുമുള്ള മനസാന്നിധ്യം കിട്ടുന്നില്ല. ... അവിടെ ഉള്ളവരൊക്കെ നല്ലയാളുകളായിരിക്കും എന്നു വിശ്വസിക്കാനോ ആഗ്രഹിക്കാനോപോലും എനിക്കു കഴിയുന്നില്ലല്ലോ." (അതേകൃതി, 39).

ശരീരഭാഷയിലും വ്യവഹാരങ്ങളിലും ചലനാത്മകത നഷ്ടപ്പെടുന്ന നിഷ്ക്രിയസ്വത്വമായ യാഥാസ്ഥിതികസ്ത്രീബിംബങ്ങളുടെ അതേ അച്ചിലാണ് എഴുത്തുകാരിതന്നെത്തന്നെ വാർത്തുവെച്ചിരിക്കുന്നത്. ശരീരംതന്നെ അവളുടെ തടവറയാകുന്നു. ലൈംഗികതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അപകർഷതയും ഭീതിയും നിറഞ്ഞ പരമ്പരാഗത സ്ത്രീമനോഭാവം തന്നെയാണവരെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. യാത്ര, സ്ത്രീകൾക്ക് കാഴ്ചകൾ കാണാനല്ലെന്നും ലൈംഗികാതിക്രമഭീഷണികളെ ഭീതിയോടെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കാനുള്ളതാണെന്നും എഴുത്തുകാരി സ്ഥാപിക്കുന്നു. തന്നെ ഉപദ്രവിക്കില്ലെന്നുറപ്പുള്ള ആൺകുട്ടുകാരോടു താനുള്ളപ്പോൾ ഇത്തരം സ്ഥലങ്ങളിൽ പോകരുതെന്നു പറയാനുള്ള തന്റേടവും അവർക്കില്ല." അന്ന് ആ രാത്രി അവിടെയും തീർന്നില്ല. എന്നെ നേരെ എന്റെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വിടുമെന്ന് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചു. ഇന്നു വരില്ലെന്നു വീട്ടിൽ പറഞ്ഞതല്ലേ, ഇന്നെന്റെ വീട്ടിൽ കിടക്കാം എന്നായി ദീപക്ക് " (അതേ കൃതി. 41)

തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാൻ കെല്പില്ലാത്ത, അവൾക്കുവേണ്ടി മറ്റുള്ളവർ നിശ്ചയിക്കുന്ന യാത്രാപഥങ്ങളിലൂടെ അനുസരണയോടെ നീങ്ങുന്ന വ്യവസ്ഥാനുസൃതമായ ശരീരം മാത്രമാവുന്നു ഈ യാത്രാനുഭവത്തിലെ എഴുത്തുകാരി. സ്വത്വപ്രകാശനത്തിനു പഴുതുകളില്ലാത്ത വിധം സമൂഹനിർമ്മിതമായ സദാചാരമൂല്യസംഹിതകളുടെ തടവുകാരിയാവുന്ന സ്ത്രീയുടെ ഈ യാത്ര പുസ്തകമവകാശപ്പെടുന്നതുപോലെ കൈവിട്ട യാത്രകളല്ല, പെൺസഞ്ചാരത്തിന്റെ നടവഴികളിൽ പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന വിപ്ലവാത്മകതയോ മൗലികതയോ ഇല്ലാത്ത സാമ്പ്രദായികയാത്രമാത്രമാവുന്നു. അവൾ ലൈംഗികവസ്തുവൽക്കരണത്തിന്റെ ഇരയായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. ഇര എന്നു സ്വയം അംഗീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു വേട്ടക്കാരൻ അനിവാര്യമാണ്. ഇല്ലാത്ത വേട്ടക്കാരെ ഈ യാത്രിക സങ്കല്പിച്ചുണ്ടാക്കുന്നു. ഉടലനുഭവങ്ങളുടേതുകൂടിയാണ് യാത്രയെന്നും ശക്തമായ ഉടൽ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ വെളിപ്പെടുത്തലാവണം അതെന്നും പറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ സ്ത്രീകളുടെ യാത്രകളിൽ ഉടൽ അടിച്ചമർത്തപ്പെടുന്നു, ഉടലിനെ ഭയപ്പെടേണ്ടിവരുന്നു, അതിനെ മൂടിപ്പൊതിഞ്ഞുവെക്കേണ്ടിവരുന്നു. ശരീരംകൊണ്ടുകൂടി ആസ്വദിക്കേണ്ട യാത്രാനന്ദങ്ങൾ സ്ത്രീകൾക്കജ്ഞാതമായിത്തുടരുന്നു. ആ തുടർച്ചയിൽ അവർ ലജ്ജിക്കുന്നില്ല, പലപ്പോഴും അതു തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്നുപോലുമില്ല എന്നതാണ് ദു:ഖകരമാവുന്നത്. രാത്രിയാത്ര ആസ്വദിക്കാനോ, നിലാവിൽ മണൽത്തിട്ട കാണാനോ മനസാന്നിധ്യമില്ലാത്തവിധം, കാമനകൾക്കു

വിലക്കുകല്പിച്ച് അധീശവ്യവഹാരം ഇച്ഛിക്കുന്ന തരം ശരീരങ്ങളായി അവർ തങ്ങളെത്തന്നെ യാത്രാനുഭവങ്ങളിൽ വരച്ചിടുന്നു. ഞാൻ എന്ന കർത്തൃത്വം അവിടെ നിഷ്ക്രിയമാവുന്നു.2011 ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ ഒരു പെൺ യാത്രാ പുസ്തകത്തിന്റെ പേരുതന്നെ പെണ്ണിര (എഡി.റ്റിസി മറിയം തോമസ്) എന്നാണ്. പുറത്തിറങ്ങുന്ന പെണ്ണുങ്ങളെല്ലാം ഇരകളാണെന്ന ബോധം യഥാർത്ഥത്തിൽ അധീശ ശക്തികളുടെ ഇച്ഛാനുസരണം രൂപപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ശരീരങ്ങളാണു തങ്ങളെന്ന പ്രഖ്യാപനത്തിൽ കവിഞ്ഞൊന്നുമില്ല. അവിടെ യാത്രയുടെ ആനന്ദങ്ങളുമില്ല, അനുഭവങ്ങളുമില്ല, നവീകരണവുമില്ല. പുരുഷ യാത്രകളിൽ ഇതൊക്കെയുള്ളതുകൊണ്ട് അവർ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ സ്വന്തംയാത്രകളെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. യാത്രയെഴുത്ത് പുരുഷോചിതമായ സാഹിത്യരൂപമെന്ന തെറ്റായ ധാരണ സമൂഹമനസിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

ഉപസംഹാരം

സ്ത്രീയാത്രകൾക്ക് കൂടുതൽ ദൃശ്യത കൈവന്ന പുതിയകാലത്ത് ആനന്ദത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ഈശ്വര ദർശനത്തിനും കലാപത്തിനുമൊക്കെയായി സ്ത്രീകൾ യാത്രകൾ നടത്തുന്നു. കൂട്ടുകൂടിയും ഒറ്റയ്ക്കും സാഹസിക -വിനോദ_ തീർത്ഥാടന യാത്രകൾ സാധാരണമാവുന്നു. മിക്കവാറും അതൊക്കെ കൃത്യമായി ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ട യാത്രകളുമാണ്. സ്വതന്ത്രമായ യാത്രകൾ, സ്വയം തെരഞ്ഞെടുത്ത യാത്രകൾ, അതിന്റെ ആനന്ദങ്ങൾ, അനിശ്ചിതത്വങ്ങൾ, ലഹരികൾ ഇതൊക്കെ സ്ത്രീകൾക്ക് ഏറെക്കുറെ അപരിചിതമായിത്തന്നെ തുടരുന്നു. കാര്യമാത്രപ്രസക്തവും അതുകൊണ്ടുതന്നെ തിരക്കുപിടിച്ചതുമാണ് അവളുടെ യാത്രകളേറെയും. അപൂർവ്വമായി ആകസ്മിക യാത്രകളുണ്ടാവുമ്പോഴാകട്ടെ സ്ത്രീകൾ ഭയചകിതരാവുകയും ചെയ്യുന്നു. അവർ ശരീരം മാത്രമായി തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്നുവെന്ന ഭീതികൊണ്ട് സ്വയം ഇര എന്ന ബോധത്തെയാണ് യാത്രക്കുറിപ്പുകളിലൂടെ വിനിമയം ചെയ്യുന്നതും. ആണധികാരലോകത്തിന്റെ യുക്തികളെ, ഭീഷണികളെ അതേപടി സംരക്ഷിക്കുന്നവയായിത്തീരുന്നു അപ്പോഴവരുടെ യാത്രയെഴുത്തും.

ഗ്രന്ഥസൂചി

ഗീതാഞ്ജലികൃഷ്ണൻ, 2017 പെൺ സഞ്ചാരങ്ങൾ, ഗ്രാസ്റൂട്സ്
എൻ.പി. ചന്ദ്രശേഖരൻ, 2011 (വിവ.) സാഫോ - ചിന്ത പബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം
ദേവിക, ജെ, 2015 കുലസ്ത്രീയും ചന്തപ്പെണ്ണും ഉണ്ടായതെങ്ങനെ, കേരള ശാസ്ത്രസാഹി

ത്യ പരിഷത്ത്, പാലക്കാട് 2011
കല്പനയുടെ മാറ്റൊലി, ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്ത് പാലക്കാട്
ദിലീപ് രാജ് (എഡി) 2016 റാണിമാർ പത്മിനിമാർ - മലയാളി സ്ത്രീകളുടെ കൈവിട്ട സഞ്ചാരങ്ങൾ, ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം.
പാഡുമേനോൻ കോമാട്ടിൽ 2013 ലക്ഷ്മീ കേശവം - ചിന്ത പബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.
Sara Mills 1991 Discourse Difference, Routledge.

jisa.silvia@gmail.com